

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ *ΕΝ Αθήναις φρ. 15—*Εν δια της έπαρ. φρ. 16—*Εν τῷ Σειτ. φρ. 16.

B. ΓΑΒΡΙΑΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Η θέσις τοῦ ἐν Δονδίνω πρέσβεως μας κ. Κοντοσταύλου κατήντησε σκανδαλώδης. Ο διάδοχος δίδει γεῦμα καὶ ἀντίτοι πρέσβεως προσκαλεῖται ὁ Γραμματεὺς, ὃ δὲ πρέσβευς τὸ τρώγει — δυστυχῶς ὅχι τὸ γεῦμα.

Τελευταῖον πάλιν τὸ ἐν Δονδίνω Φιλελληνικὸν Κομητάτον ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Λόρδου Ρόσερου προσφωνεῖ ἀντὶ τοῦ πρέσβεως τὸν γραμματέα καὶ ἀντιφωνεῖ ὁ κ. Γραμματεὺς. Καὶ αὐτὸν τὸ τρώγει ὁ κ. Κοντόσταυλος, διότι ὁ κ. Γεννάδιος δὲν εἶναι πλέον ὁ γραμματεὺς τοῦ πρέσβεως, ἀλλ' ὁ κ. Κοντόσταυλος εἶναι ὁ πρέσβευς τοῦ γραμματέως του.

Ἐὰν χάριν τῆς ἀξιοπρέπειας τοῦ κ. Κοντοσταύλου ἀπεμάκρυναν τὸν κ. Γεννάδιον, νομίζομεν ὅτι τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ πρέσβεως θὰ τὴν ἔξυπηρέτουν πολὺ καλλίτερον ἀπομακρύνοντες αὐτὸν τὸν ἴδιον.

Ολα τὰ ὑπουργικὰ φύλλα, πρώτιστον δὲ πάντων τὸ ἔπισημον 'Εθνικὸν Πνεῦμα, λαιψάργως συναγωνίζονται τὶς πρώτος νὰ ἀναγράψῃ ὅτι ἐν τῇ συνομολογίᾳ τοῦ νέου δανείου ὁ κ. Ανδρέας Συγγρός ἐνήργησε μᾶλλον ὡς "Ελλην παρὰ ὡς τραπεζίτης.

Χάριν τοῦ ἀπεγνωσμένου Προϋπολογισμοῦ τῆς 'Ελλάδος θὰ ἐπροτιμῶμεν ἐὰν ὁ κ. Συγγρός ἐνήργει μᾶλλον ὡς τραπεζίτης παρὰ ὡς "Ελλην.

Ο ἔλληνικὸς Προϋπολογισμὸς ἐβαρύνθη πρὸ πολλοῦ τὰ ἔγκρισμα. Πρὸ πολλοῦ δὲν φοιτᾶ οὕτε εἰς ταβέρνας, οὕτε εἰς παρθεναγωγεῖα.

Κάποτε μόνον δοκιμάζει τὴν τύχην του εἰς τὴν Λέσχην τοῦ κ. Καλλίγα.

Ἐγίνε δπαδὸς τῆς ἀπεγνωσμένης σχολῆς καὶ ἀναγινώσκειν δόλο Μυσσε, Λεοπάρδην καὶ τὰς 'Ιστας τοῦ 'Αχιλλέως Παράσχου.

'Βσχάτως ἐπρομηθεύθη ἐν ῥεβόληρε καὶ καραδοκεῖ τὴν κατάλληλον στιγμὴν διὰ νὰ τινάξῃ τὰ μυαλά του εἰς τὸν ἄέρα, δίδων καὶ εἰς αὐτὸν τὴν τελευταῖαν εροφήν του.

'Ο κ. Συγγρός ἔμαθε τὴν ἀπόφασιν τοῦ κυρίου Προϋπολογισμοῦ. Τρέχει καὶ τὸν εὐρίσκει.

'Ακριβῶς τὴν ὥρα ἐκείνη περιειργάζετο τὸ σπλον τῆς σωτηρίας του, ὡς τὸ δύνομάζει.

— Τί θὰ κάμης βρὲ ἀδελφὲ, τοῦ λέγει καὶ τοῦ ἀρπάζει τὸ σιδηροῦν ῥεβόληρε ἀπὸ τὰς χειρας.

— Α! ἐννοεῖς νὰ μοῦ ἀφαιρέσῃς καὶ τὴν τελευταῖαν ἐλπίδα;

— "Οχι, φίλε μου, νά. (Καὶ τοῦ δίδει ἐν ἀργυροῦν ῥεβόληρε). 'Εγώ δὲν σὲ τρατάρω ως τραπεζίτης, ἀλλ' ως φίλος.

Αὐτὴ εἶναι η ἱστορία τοῦ νέου Δανείου.

'Εχρειάζοντο τρεῖς ὑπουργοί τῶν 'Εξωτερικῶν διὰ νὰ διορισθῆ εἰς ἀξιοπρεπῆ θέσιν ὁ κ. 'ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΛΕΟΝΑΡΔΟΣ, ἐπαξιώς τῶν κοσμούντων αὐτὸν τόσων πλεονεκτημάτων καὶ τῆς μακρᾶς πείρας, ἢν ως προξενικὸς ὑπάλληλος εἰς σπουδαῖας πάντοτε θέσεις ἀπέκτησεν.

'Ομολογουμένως ὁ κ. Κουμουνδούρος ἔξεδήλωσε καὶ ἐν τῇ περιστάσει ταύτη τὰς ἀρετὰς ἀς ἔχει ως ἀτομον, διορίσας τὸν κ. Λεονάρδον ὑποπρέσβεον γραμματέα τοῦ ἐν Μαυροβουνῷ πολιτικοῦ πρατορείου.

Συγχαίρομεν ἀπὸ καρδίας καὶ τὸν κ. 'Υπουργὸν καὶ τὸν φίλον μας κ. Λεονάρδον.

Τὴν ἐπίκρισιν τοῦ συνεργάτου μας Νέκου περὶ τῶν «'Εμμέτρων τοῦ κ. 'Υπερίδου» μόνον οἱ μὴ προφέροντες τὸ ῥῶ δύνανται νὰ ὑπερχοντίσουν» διότι οὗτοι θὰ λέγουν πάντοτε: 'Ο ποιητὴς τῶν 'Εμμέτρων.

'Ο «Τηλέγραφος» ἐν κυρίῳ ἀρθρῷ παρατίνει τὰς μὲν μητέρας ν' ἀρχίσουν ἀπὸ τώρα νὰ κλαίουν διὰ τὸν θάνατον τῶν υἱῶν των καὶ τὰς ἀδελφὰς ν' ἐτοιμάσουν ἀπὸ τούδε τὰ πένθιμά των διὰ τὸν θάνατον τῶν ἀδελφῶν των.

‘Υποπτεύομεν ὅτι ἀποτυχούσης καμμιᾶς νέας μεσιτείας, δὸς κατεργαράκος Σιβιτανίδης θὰ συνεθλήθῃ μὲ κανένα φερτροποιὸν ἢ ἐμπορον πενθίμων ἴματισμῶν.

‘Αναγγελλομένης τῆς ἐκδόσεως ἡμερολογίου τινος ὑπὸ ἔγχωρίου ἐφημερίδος, ἀνέγνωμεν μετ’ ἐκπλήξεως τὰ ἔξης: α’ Ἐν τῷ ἡμερολογίῳ τούτῳ θέλουσι λάβει μέρος αἱ ἔξης Κυρίαι καὶ Κύριοι: Στέφανος Ξένος, Νεοκλῆς Καζάζης, Σοφία Σλήμαν κλπ.»

‘Απὸ πότε οἱ δύο πρῶτοι Κύριοι γύρισαν τὸ φύλον;

‘Ιδόντες τὸν ἐπ’ ὀνόματι ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν φύλιππικὸν τῆς Ἐφημερίδος ἐναντίον τῶν οὐγγρικῶν ἵππων ὡς ἀναγώγων ἐνθυμήθημεν ὅτι προχθὲς ἀκόμη εἴδομεν ἀξιωματικὸν τοῦ πεζικοῦ λίαν ἀρειμανίως ἀναμένοντα δύο στρατιώτας νὰ τοῦ προετοιμάσουν ἕνα παληλάργο πρὸς ἴππασίαν.

‘Ἐνῷ οἱ στρατιῶται διηυθέτουν τοὺς χαλινοὺς τοῦ ἵππου, διὰς οὕτε σημεῖον ἔδιδε ζωῆς, δὲ ἀξιωματικὸς δὲν ἔπαινε νὰ τοῖς λέγῃ:

— Κυττάξτε νὰ μὴ μοῦ τ’ ἀγριέψετε!

ΠΑΡΑ ΤΑ ΟΛΥΜΠΙΑ

δ κ. Τσόχας ἀπεφάσισε νὰ ἀνεγείρῃ καλλιτεχνικὸν Θεατρίδιον, διότι ἡ θέσις ἐκείνη εἶναι ἀληθῆς Καλλιθέα, πρὸς δὲ καὶ δὲ πλησιέστερος σταθμὸς τῶν ἐκ τοῦ ἀθηναϊκοῦ φούρουν ἔξερχομένων πρὸς τοῦ; Κήπους τὸ θέρος.

‘Η ἐπίσημος ἐφημερὶς τοῦ πρωθυπουργοῦ προκαλεῖ τὴν προσοχὴν τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας, ἵσως διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἰδρυσιν τοῦ θεατρίδιου χάριν τῶν χρησῶν ἥθων.

* Αν πρόκειται περὶ χρηστῶν ἥθων, η διεύθυνσις τῆς Ἀστυνομίας ἀντὶ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἰδρυσιν τοῦ θεατρίδιου, δύναται νὰ φύσῃ εἰς τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἐμποδίζουσα τὴν κυκλοφορίαν τοῦ Ἐθνικοῦ Πνεύματος.

‘Ἐν τῇ πολιτικῇ τούλαχιστον, δὲν πιστεύομεν νὰ νομίζῃ ἡ ἐφημερὶς τοῦ πρωθυπουργοῦ ὅτι ἀντιπροσωπεύει τὰ χρονικὰ ἥθη.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΠΑΡΟΔΙΤΟΥ

Λέγουν ἐνίστε διὰ τοὺς ἄνδρας: χρεωστεῖ τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς του, διὰ τὰς γυναικας δύνανται πάντοτε νὰ λέγουν: Πληρόνει τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς της.

*

**

Βῆδα τὸν βασιλέα εἰς τὸν περίπατον καὶ τὸν ἐλυπήθην. * Αν ποτὲ μοὶ προσενέχθῃ στέμμα θὰ τὸ ἀρνηθῶ, ἐνόσω δὲν προστεθῇ εἰς τὸ σύνταγμα ἀρθρὸν ἀπαγορεῦον εἰς τοὺς ὑπηκόους μοὺ νὰ μὲ χαιρετῶσι.

*

**

Συνήντησα χθὲς ώραίν κόρην εἰς τὸν περίπατον καὶ εἰπα: Νὰ τὴν ἐκλεπτα. Τὴν συνήντησα πάλιν σήμερον κα-

τάφορτον εἴς ἀδαμάντων εἰς ἓνα χορὸν καὶ εἰπα: Νὰ τῆς τοὺς ἐκλεπτα.

*

**

Πόσοι ἐγένοντο ἐδῶ ἴδιοκτῆται ὑποθηκεύσαντες τὰς οἰκίας των καὶ πόσοι μεγάλοι ὑποθηκεύσαντες τὴν συνειδήσειν των!

*

**

‘Ἐν Ἀθήναις αἱ βαναυσόταται θρησιγράφονται εἰς τὰ οὐρητήρια καὶ τὰς ἐφημερίδας. Ceci vaut cela.

*

**

Τί κονιορτός. Πρωτείνω τὸ ἔξης ἀπλούστατον νομοσχέδιον :

“Οταν ὁ δῆμαρχος δὲν βρέχει, πρέπει νὰ τοὺς ταῖς βρέχουν.”

*

**

Αἱ Ἀθηναὶ ἔχουσιν ώραῖον οὐρανόν.

Προχθὲς δὲ καιρὸς

Κάτι τὸν θεατρίδιον: “Οταν εἰς τὰς συναναπτροφὰς γίνεται λόγος περὶ καιροῦ, σημεῖον ὅτι ἡ δυμιλία ἔχηται λήθην . . . Αὐτοί πάντες νὰ φύγησον . . . Au revoir.

Νέκος

ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

Καλλιγάρας. Οὐδὲν ἄλλο ἀκούω εἰμὴ φωνὴν βραχνήν καὶ βατραχώδην.

Γεωργαγαράς. Δὲν εἶναι διόλου βραχνή, καὶ ἀν θέλης σοῦ τὸ ἀποδεικνύω.

ΕΜΜΕΤΡΑ

γπο Γ. Κ. ΥΠΕΡΙΔΟΥ.

Θέλεις καλὰ νὰ γράψω τὴν γνώμην μου περὶ τῶν στίχων τοῦ κ. ‘Υπερίδου, μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ νὰ γίνει κριτικός. ‘Εγέλασα κατ’ ἄρχας, εἰρήσθω μεταξύ μας, ἐπὶ τῷ νέῳ μου ἀξιωματι, ὡς θὰ γελώσιν ἵσως ὑπὸ τοὺς μεστακάς των τὰ δύο τρίτα τῶν βουλευτῶν μας—δὲν πιστεύω οἱ ἄνθρωποι ν’ ἀπέβαλον καὶ τὰ ἔσχατα κύτταρα τοῦ ἔγκεφαλου—ὅταν ἡ θέλησις τῶν ἐκλογέων τοὺς ἀπίπτει ἐντὸς τῆς βουλῆς· ἀλλ’ ἐπὶ τέλους, διπας ἔκεινοι πάντοτε, ἔθεωρησα σπουδαῖον τὸ πρᾶγμα καὶ . . . κρίνω.

Τρία τινὰ ἐν ‘Ελλάδι ἐκ τῶν δυσχερεστάτων ἀλλαχοῦ θεωρουμένων, τὸ κρίνειν, τὸ πολιτεύεσθαι καὶ τὸ ἐφημερίδογραφεῖν ἡπλοποιήθησαν τόσον ὑπὸ τῆς ἐλληνικῆς εὐφυΐας ὡστε ἐγένοντο προσιτά εἰς πάντας, εἰς δίποδας ἀνθρώπους καὶ εἰς ἀπλὰ δίποδα. Τὸ νεαρόν μας κράτος διμοιάζει δλίγον τὰς κούκλας τῶν παιδίων. ‘Ο, τε φορεῖ ἡ μαμμά, ἡ κορασίς θέλει καὶ ἡ κοῦκλα τῆς νὰ τὰ φορέσῃ. Τότε τὸ τυχὸν τεμαχίδιον ὑφάσματος μεταβάλλεται εἰς πῖλον ἢ εἰς ἐσθῆτα, εἰς χειρίδας ἢ εἰς λαιμοδέτην. ‘Ράκη δὲν μᾶς ἔλειπον βεβαίως, τὰ συνερρόψαμεν λοιπὸν